

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **D. K.**, bytem S. 298, zast. Mgr. Pavlem Švestákem, advokátem se sídlem v Šumperku, Starobranská 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2010, č. j. KUOK 106070/2010, sp. zn. KÚOK/96986/2010/OSL-P/450, ve věci přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Šumperk ze dne 27. 7. 2010, sp. zn. 24036/2010 SVV-PŘ/MAP (dále „rozhodnutí o přestupku“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že dne

10. 2. 2010 v 11.00 hodin v S. před základní školou měl urazit na cti J. S. výroky: „*Tady nejsi v D., starosto. Co ty starosto. Vypláchni si hubu, ty hajzle. Jdi do prdele, ty čuráku*“, čímž jinému ublížil na cti tím, že ho urazil. Za to mu byla uložena pokuta 1.000 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení 1.000 Kč.

[2] V žalobě napadl žalobce řízení, předcházející vydání rozhodnutí o přestupku i napadeného rozhodnutí z důvodů blíže rozvedených u každé žalobní námitky. Shrnuto, žalobce namítal porušení procesních práv a zásad, předpisů ústavněprávních a Evropské unie, zejména to, že nebyl vyzván k odstranění vad svých podání, nebyla mu poskytnuta přiměřená pomoc a poučení, úkony správních orgánů nebyly činěny s dostatečným předstihem, aby mohl účinně uplatňovat svá práva, žalobce nebyl seznámen s podklady rozhodnutí, na jeho námitky správní orgány dostatečně nereagovaly, nebyl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, bylo rozhodováno částečně na základě nezákonných důkazů, rozhodnutí nebylo částečně odůvodněno, dílem je rozhodnutí vnitřně rozporné. Rozhodnutí je v rozporu se spisy, řízení bylo šikanózní a diskriminační. Žalobce navrhl přiznání odkladného účinku žalobě, zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

[3] Ve vyjádření žalovaný uvedl, že odkazuje na odůvodnění správních rozhodnutí a k námitce neprovedení důkazů třemi svědeckými výpověďmi dodal, že správní orgány zdůvodnily, proč tyto důkazy nebyly provedeny. Žalobce navrhl výpovědi svědků, avšak v žádném ze svých úkonů neuvedl, že by byly tyto osoby přítomny na místě v době přestupku a navíc neuvedl, jaké skutečnosti by tito svědci mohli výpověďmi prokázat. Svou úvahou správní orgány nevybočily z mezí správního uvážení. Námitce, že v předvolání nebyl obsažen přesný popis skutku, ale jen „urazil na cti pana S.“, žalovaný přisvědčil. Podle něj však správní orgán I. stupně zhojil tento nedostatek v dalším řízení, před projednáním přestupku a před rozhodnutím o něm. Jako pochybení odsouhlasil žalovaný rovněž to, že v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí žalobce skutečně neuvedl, že nenavrhuje provedení dalších důkazů, naopak, sdělil, že se vyjádří do 15. 7. 2010. První omluvu žalobce na 10. 6. 2010, zaslanou tři dny před jednáním, správní orgán neakceptoval, což žalobci sdělil telefonicky, neboť jinak to ani nebylo možné. Druhou omluvu na totéž jednání podanou včas správní orgán I. stupně odmítl argumentací uvedenou v odůvodnění rozhodnutí o přestupku (že omluvy nebyly nijak doloženy). K námitce, že žalobce měl být vyzván k doložení originálu omluvy (podané formou kopie tiskopisu výměnný list – poukaz k vyšetření), žalovaný uvedl, že ten byl doručen 18. 6. 2010 a posouzen na jednání 30. 6. 2010. Žalobce nemusel uvádět v omluvě diagnózu, avšak břemeno prokázání vážnosti důvodu omluvy leží na žalobci. Neúčastí na jednání si přivolał žalobce negativní důsledky sám a nejde o porušení zásady zákazu sebeobviňování. O následcích nepřítomnosti u jednání byl žalobce poučen. Nadto vykonáním druhého bezvadného jednání byly vady prvního jednání odstraněny. Určení lhůty k doplnění odvolání bylo v souladu se zákonem a přiměřené, žalovaný se vypořádal se všemi odvolacími důvody, i od JUDr. A. N.. Zastoupení touto osobou správní orgány odmítly uznat, neboť doručovací adresa do Vietnamu vykazuje znaky šikanózního výkonu práva. Jmenovaná osoba nebyla dohledána ani žádná její tuzemská adresa, včetně elektronické. Výsledky těchto zjišťování nebyly využity jako podklady

rozhodnutí, ve zbytku odkázal žalovaný na spisový materiál a posouzení Ministerstvem vnitra. Účelovost úkonů žalobce spatřovaly správní orgány v tom, že úkony žalobce a stanovení jeho lhůt, zástupce a určení zmocněnce až po provedení dokazování by vedlo k neúměrnému prodlužování řízení, resp. zániku odpovědnosti za přestupek. Nadto, v tomto i jiném řízení všechny úkony dotyčného JUDr. A. N. byly činěny stejným písmem a prostředky, včetně odesílání z ČR, jako je činí sám žalobce, což vyvolává pochybnosti o jeho existenci. Žalovaný i odmítl žalobcův výklad pojmu „veřejná služba“, odkázal na § 1 zákona o přestupcích a zdůraznil výchovou a preventivní funkci projednávání přestupků.

[4] V replice nad rámec žalobních bodů žalobce poukázal na evidentní podjatost, která vyplynula z toho, že návrh na projednání přestupku byl podán 5. 5. 2010 a již 10. 5. 2010 obdržel žalobce předvolání k ústnímu jednání. Celkovým postojem stranily správní orgány navrhovateli. Klíčovou událostí, která dala podnět k souzené věci, je zastření jednání navrhovatele, kterému byla přítomna řada svědků v domě č.p. 298 v S., kde navrhovatel J. S. 12. 11. 2009 nejdříve slovně atakoval přítomné osoby a následně fyzicky inzultoval otce žalobce. Výsledkem bylo trestní řízení, vedoucí k postoupení řízení přestupkovému 31. 8. 2010. Jednání bylo nařízeno až na 15. 12. 2010 a další teprve na 9. 3. 2011, z něhož se navrhovatel omluvil ze zdravotních důvodů. To správní orgán oznámil pouze svědkům, žalobci nikoliv. Ačkoli omluva navrhovatele byla stejná jako ve věci žalobce, žalobce byl za nedostatky napomínán, navrhovatel ne. Proto žalobce navrhl důkaz správním spisem Městského úřadu Šumperk sp.zn. 106447/2010/SVV-PŘ/MAP, z něž vyplývá, že k přestupku v souzené věci vůbec nedošlo a kteří svědci to mohou prokázat. K vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že nevyslechnutím navržených svědků byla porušena práva žalobce na obhajobu a řádné zjištění skutkového stavu a že správní orgány nepřipustně kladly na žalobce nároky o případných důvodech a důsledcích výsledků. Žalobce trvá na tom, že lékařské ošetření je vážným důvodem omluvy. Žalobce napadl vyjádření žalované o tom, že správní orgány neuznaly právní zastoupení, ale argumentují podklady, se kterými se žalobce nemohl seznámit. Poštu žalobce zástupci zasílal do Vietnamu a zpravidla byla doručena do pěti dnů.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 6. 12. 2010, s přihlédnutím k době spáchání přestupku, jak je uvedeno dále.

[6] Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám zjistil, že podle oznámení o přestupku ze dne 25. 2. 2010, sepsaného Policií ČR, předmětné slovní urážky byly přítomny dvě svědkyně, a to V. S. aj. H.. Navrhovatel J. S., žalobce i svědkyně byly vyslechnuty Policií ČR. Navrhovatel mj. uvedl, že žádá od žalobce omluvu a že žalobce seděl v autě. Podle svědkyně J. H., kolegyně V. S., slovní urážku žalobce řekl navrhovateli v reakci na dotaz, jak hodlá řešit situaci kolem užívání nemovitosti č.p. 298 v S.. Svědkyně V. S. je dcera navrhovatele. Žalobce vypověděl, že mu volala 10. 2. 2010 jeho družka Š. Š., že do domu č.p. 298

přijel navrhovatel s dcerou a další ženou a že ji navrhovatel vyhazuje z domu i s 21měsíční dcerou, že ji chce vystrčit před dům a že jí řekl, ať táhne do hajzlu. Žalobce ihned jel domů, potkal se s vozidlem, které řídila dcera navrhovatele, která mu zatarasila cestu. Navrhovatel vystoupil a ptal se žalobce, jak chce celou situaci kolem vzájemného vypořádání řešit. Žalobce mu na to odvětil, že se s ním nehodlá bavit tady na cestě, ale vše budou řešit právníci a na Policii. Když se navrhovatel ptal, co bude žalobce řešit na Policii, žalobce odpověděl, že to, že navrhovatel vyhazuje žalobcovu družku z domu. Žalobce odmítl, že by použil slova, která jsou uvedena v popisu přestupku. Navrhovatel kontroval, že ze svého postavení a s jeho známostmi je nenechá na pokoji, dokud se s ním žalobce nedomluví a nepřistoupí na jeho podmínky vypořádání. Žalobce, navrhovatel a dvě uvedené svědkyně byly předvolány na 10. 6. 2010, žalobce se podáním došlým 7. 6. 2010 omluvil z účasti na jednání z důvodu služební cesty v zaměstnání. Správní orgán I. stupně mu telefonicky sdělil 9. 6. 2010, že omluvu bude akceptovat, jen když žalobce předloží potvrzení zaměstnavatele o služební cestě, že jednání přeloženo nebude, svědkyně by mohly požadovat náhradu nákladů, ty by mohly být uloženy žalobci k úhradě. Při jednání 10. 6. 2010 navrhovatel k dotazu, zda by souhlasil se smírem, uvedl, že by s ním souhlasil, pokud se mu žalobce omluví před svědky. Navrhovatel uvedl, že je spolumajitelem domu č.p. 298 v S., kde nebydlel, jen do něj dojížděl a že žalobce si tam nastěhoval přítelkyni bez navrhovatelova souhlasu. Dne 10. 2. 2010 přijel navrhovatel do domu s dcerou a nezávislou svědkyní zkontrolovat stav domu, přítelkyně žalobce je do domu nechtěla pustit, nakonec prohlídku umožnila a navrhovatel jí řekl, že kdyby neměla malé děti, z domu by ji vykázal, protože tam bydlí protiprávně. Urážkou žalobce se navrhovatel cítil dotčen jako veřejný činitel. Dne 10. 6. 2010 byla správnímu orgánu doručena omluva ze zdravotních důvodů s tím, že zprávu o lékařském vyšetření žalobce doloží. Dne 18. 6. 2010 byla zpráva o vyšetření u praktického lékaře doložena správnímu orgánu (uvedeno „ošetření“ a dále nečitelné). Při jednání 30. 6. 2010 žalobce uvedl, že nesouhlasí se smírem, protože obvinění odmítá, popsal situaci stejně jako při podání vysvětlení Policii ČR a uvedl, že žádné vulgarismy nepoužil a že navrhovatel si to celé vymyslel poté, co bylo nahlášeno Policii ČR napadení z téhož dne. Navrhovatel se snaží vykonstruovat nějaké řešení, aby měl obranu u soudu kvůli napadení otce žalobce. Žalobce nesouhlasil s výpověďmi svědkyň a žádal jejich opětovný výslech, aby jim mohl klást otázky, požádal o kopie výpovědí. Podle výsledku svědkyně J. H. svědkyně V. S. nebránila žalobci v průjezdu, zaparkovala, řidiče vozidla navrhovatele identifikovala shodně s ostatními, čas nevnímala a nepamatuje si auto žalobce. Svědkyně V. S. při výslechu téhož dne dokreslila postavení vozidel a poskytla výpověď shodně s druhou svědkyní. Žalobce dodal, že svědkyně V. S. seděla celou dobu v autě a z auta vystoupila J. H., které byla ve vzdálenosti 5 metrů a nemohla rozhovor slyšet. Žalobce navíc seděl v autě. Výpovědi svědkyň označil žalobce jako zmanipulované, paní J. H. a rodina S. jsou dlouhodobí známí. Podle protokolu z jednání 30. 6. 2010 žalobce podepsal protokol, kde je uvedeno „prohlašuji, že jsem se seznámil se všemi podklady rozhodnutí. K věci uvádím, že se dále k věci písemně vyjádřím do 15. 7. 2010“. V protokole je rovněž úplně na konci uvedeno, že „obviněný přebírá také kopii oznámení o přestupku“. Dne 19. 7. 2010 bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření žalobce k přestupku s plnou mocí pro JUDr. A. N. s doručovací adresou ve Vietnamu, obálka byla odeslána se jménem a adresou žalobce. Podle vyjádření

žalobce navrhl výslech svědků - otce žalobce, přítelkyně žalobce a paní A. L. ze S.. Podrobně se chtěl žalobce vyjádřit k věci po provedení všech důkazů. Poukázal na důvěryhodnost svědeckých výpovědí, odmítl, že by přestupek spáchal a uvedl, že vše je ze strany navrhovatele smyšlené jako obrana v trestním řízení, které bylo vůči navrhovateli zahájeno ve věci jeho napadení žalobcova otce. Proto navrhl zastavení řízení anebo přerušení do doby než bude rozhodnuto v trestním řízení u Okresního soudu v Šumperku. Dne 26. 7. 2010 doručil správní orgán I. stupně žalobci sdělení, že neakceptuje zmocnění pro JUDr. A. N. s adresou ve Vietnamu, protože by to bylo v rozporu se smyslem zastupování. Nato správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o přestupku, kde popsal celý průběh řízení a uvedl, že nemá žádných pochybností, že se žalobce přestupku dopustil, protože skutek vylíčili shodně navrhovatel a dvě svědkyně, které odpovídaly shodně na otázky žalobce a zakreslily shodně i postavení vozidel. Proti těmto výpovědím stojí pouze výpověď žalobce, která není podepřena žádným objektivním důkazem. Pouze na základě toho, že svědkyně J. H. je dlouholetou známou rodiny, nelze usuzovat na to, že výpověď byla smyšlená. Svědkyně byla poučena o svých právech a povinnostech, toto poučení podepsala, v řízení vypovídala spontánně a věrohodně. Návrhu žalobce na výslech dalších tří svědků správní orgán I. stupně nevyhověl, neboť nebyli incidentu přítomni a výslech by byl neekonomický a nadbytečný. Odmítnut byl rovněž návrh na dokazování spisy z let 2009 a 2010, protože správnímu orgánu I. stupně je známa podstata incidentů mezi žalobcem a navrhovatelem. Provedení těchto důkazů je nadbytečné, protože jimi lze pouze dokázat existenci dlouhodobých problémů mezi dvěma jmenovanými. V tomto návrhu spatřil správní orgán pouze snahu žalobce zmařit správní řízení a znemožnit vydání rozhodnutí. Pro samotný projednávaný skutek je provedení těchto důkazů irelevantní.

[7] Žalobce podal 9. 8. 2010 (v den, kdy převzal rozhodnutí o přestupku) vyjádření k dosavadnímu průběhu řízení o přestupku. V záhlaví vyjádření je uvedeno jméno a na konci podpis zmocněnce a v úvodu jeho adresa ve Vietnamu, zásilka byla podána na poště v Šumperku. Zde žalobce zopakoval některé námitky, uplatněné v předchozím řízení a nadto uvedl, že k podkladům rozhodnutí se vyjádří poté, co budou provedeny jím navržené důkazy. Žalobce zdůraznil, že spis o trestním činu (napadení otce žalobce) navrhovatele poukazuje na důvěryhodnost navrhovatele, jeho rodinných příslušníků a osob, které měly být přítomny spáchání přestupku. Žalobce odmítl důvody správních orgánů k nepřijetí plné moci s tím, že je v rozporu s hmotným právem, žádá, aby mu správní orgány vysvětlily, na jakém základě plnou moc odmítly akceptovat, aby zasílaly písemnosti zástupci do Vietnamu a poukázal na to, že odmítnutím zástupce porušily práva žalobce na obhajobu.

[8] Žalobce podal 24. 8. 2010 proti rozhodnutí o přestupku dvojí totožné odvolání, jedno odeslané svým jménem ze S. a druhé odeslané podle obálky jménem JUDr. A. N., podle razítka pošty odeslané ze Šumperka. Žalobce pouze uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nezákonné a nesprávné a že důvody doplní do 30 dnů. Žalobci byla doručena výzva, aby doplnil odvolání do 6 dnů. Žalovaný si vyžádal ověření existence a adresy zmocněnce ve Vietnamu a žalobci doručil sdělení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Poté vydal 27. 7. 2010 napadené rozhodnutí.

[9] Napadeným rozhodnutím byl výrok změněn tak, že jako další účastník byl označen navrhovatel. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že procesním pochybením správního orgánu I. stupně bylo, že neuvědomil o zahájení řízení o přestupku žalobce podle § 47 odst. 1 správního řádu. Žalobce se to dozvěděl až z předvolání, ovšem tím došlo k žádoucímu účinku a tato vada neměla vliv na správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení. Žalovaný shledal soulad se zákonem u obou konaných ústních jednání a ztotožnil se se správním orgánem I. stupně v tom, že obě omluvy žalobce na jednání 10. 6. 2010 nebyly řádné, že správní orgán I. stupně při posouzení druhé omluvy ze zdravotních důvodů nepřekročil meze správního uvážení, neboť důvod omluvy byl doložen dodatečně, pouze v kopii a bez bližší specifikace diagnózy, času a nálezu lékařského vyšetření. Důkazní břemeno prokázání vážného důvodu omluvy leží na žalobci a svým liknavým přístupem vytvořil žalobce pro další řízení stav, kdy správní orgány měly o žalobcově jednání pochybnosti o účelu jeho úkonů. Zjištěný skutkový stav shledal žalovaný jako takový, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výpovědi navrhovatele a svědkyň žalovaný shledal jako spolehlivé a věrohodné, shodují se v jednotlivostech a i s úředními záznamy o jejich podání vysvětlení pátý den po přestupku. Odchylna v popisu vozidla žalobce svědkyněmi je ve věci irelevantní. Slovní konflikt žalobce nepopíral, nesouhlasil pouze s jeho obsahem. Žalovaný bez ohledu na příbuzenský vztah svědkyně k navrhovateli a údajný přátelský vztah druhé svědkyně k rodině navrhovatele shledal jejich výpovědi ve spojení s tvrzením navrhovatel jako konstantní. Námitku žalobce, že jde o smyšlené výpovědi z důvodu známostí s rodinou S., žalovaný shledal jako nedůvodnou spekulaci. Smyšlenost výpovědi svědkyň vylučuje i uvedení výroku „vypláchni si hubu“, kdy se nejedná o běžnou urážku či nadávku a proto si tento výrok nemohli navrhovatel a svědkyně vymyslet, aniž by byli jeho svědky. Námitku žalobce o rozsahu dokazování odmítl žalovaný s tím, že bylo úplné. Výběr důkazů záleží na uvážení správního orgánu, žalobce nemá právní nárok na provedení jím navržených důkazů. Správní orgán I. stupně řádně odůvodnil, proč neprovedl výslech tří navržených svědků a s tím se žalovaný ztotožnil. Tyto osoby totiž nebyly spáchání skutku přítomny, jejich výslech by nijak nemohl přispět k objasnění věci. Tento úsudek není nahodilý, opírá se i o judikaturu (rozsudek VS v Praze čj. 6 A 81/92-30). Totéž platí pro důkazy přestupkovými spisy z let 2008 a 2009. Návrh na přerušení řízení do rozhodnutí ve věci napadení družky žalobce a otce žalobce navrhovatelem shledal žalovaný jako obstrukční. K odmítnutí plné moci žalobce pro JUDr. A. N. žalovaný uvedl, že to je v souladu se smyslem zastoupení, s veřejným zájmem a se zásadou rychlosti řízení, a dále v souladu se stanoviskem Ministerstva vnitra, podle kterého udělení plné moci za účelem maření řízení je dissimulativním úkonem, který je absolutně neplatný. K tomu dovedly žalovaného následující skutečnosti: zmocněnec plnou moc nepodepsal od doby podpisu žalobcem do odeslání správnímu orgánu, zmocněnec podepsal vyjádření k řízení i odvolání; všechny zásilky byly odeslány poštou ze Šumperka či S.; požadavek doručování do Vietnamu sám o sobě by byl způsobilý zásadně ztížit úřední postup, zejména došlo-li by k výsledku tří navržených svědků. Požadavek na doručování písemností do Vietnamu je nepochopitelný v době, kdy se běžně využívá elektronická komunikace. Navíc je požadavek doručování zmocněnci do Vietnamu rozporný, pokud se zmocněnec podle svých slov zdržoval v České

republiky v datech zmíněných žalovaným. Požadavek žalobce na ustanovení opatrovníka byl v řízení nadbytečný. Požadavek doručovat zmocněnci vznesl žalobce až poté, co se vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí. Skutečnost, že se zmocněnec s úkony správního orgánu seznámil, plyne z jeho reakcí. Správní orgán se se všemi námitkami navíc vypořádal. Právo na obhajobu tedy žalobci nebylo upřeno. Správním orgánům vznikla pochybnost o existenci zmocněnce a z informace z evidence obyvatel vyplynulo, že taková osoba se v této evidenci nenachází. Vzhledem k neexistenci evidence obyvatel ve Vietnamu by dožádání formou nóty časově vedlo k nežádoucím průtahům v řízení. To, že správní orgán neseznámil žalobce před rozhodnutím s tím, že plnou moc neakceptuje, bylo pochybením, které však nevedlo k nezákonnosti. Možnost daná žalovaným účastníkům řízení k seznámení se s podklady byla nadbytečná, protože jedinou novou písemností ve spise byla informace Ministerstva vnitra, která neprokazovala žádnou skutečnost a nebyla podkladem rozhodnutí.

[10] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[11] Soud konstatuje, že ke dni nabytí právní moci napadeného rozhodnutí (1. 4. 2011) k zániku odpovědnosti za přestupek (spáchán 10. 2. 2010) nedošlo (srov. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích).

[12] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[13] Nejdříve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. K žalobní námitce nepřezkoumatelnosti úvodem soud předeseílá, že napadené rozhodnutí neshledal jako nepřezkoumatelné. Jak vyplývá z judikatury, za nepřezkoumatelné považujeme takové rozhodnutí, které postrádá základní náležitosti rozhodnutí. Těmi jsou výrok, odůvodnění a poučení. Již na první pohled je zjevné, že všechny tyto náležitosti napadené rozhodnutí beze zbytku splňuje. Můžeme též rozlišovat nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, považujeme za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně správní orgán rozhodl, tj. zda odvolání zamítl, odmítl nebo mu vyhověl. Spadají sem i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím vázán. Ani takové nedostatky v napadeném rozhodnutí nelze v žádném případě nalézt. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle rozsudku Nejvyššího správního soudu je založena na nedostatku důvodů skutkových. Musí se při tom jednat o vady skutkových zjištění, o nichž správní orgán opírá své rozhodnutí. Jak vyplývá z předložených správních spisů i napadeného rozhodnutí, žalovaný námitky žalobce plně vyvrátil v napadeném rozhodnutí. K tomu soud dodává, že podle ustálené judikatury (usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1993, č. j. 6 A 68/93-10, příp. ze dne 28. 11. 1997,

č. j. 5 A 27/1995-29, a navazující judikatura správních soudů, v čele s Nejvyšším správním soudem – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47, nebo ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48, č. ve Sb. NSS 2646/2012, www.nssoud.cz) rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně tvoří jeden celek. I z tohoto pohledu požadavkům přezkoumatelnosti napadená rozhodnutí obstála.

[14] Krajský soud se ztotožňuje se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 28. 2. 2014, čj. 2 As 109/2012-26, a pro stručnost na něj odkazuje. K dotazu soudu, zda žalobce trvá na podané žalobě i po vydání citovaného zrušujícího rozsudku, se žalobce nevyjádřil a žádné nové argumenty, vyjádření ani návrhy na dokazování nevznsl. Na jednání ve věci žalobce netrval a konkludentně souhlasil s rozhodnutím bez jednání.

[15] Proto lze uzavřít, že nevyvstala potřeba provádět další dokazování, svědkyně, jejichž výpovědi byly klíčovými důkazy pro stanovení viny byly dostatečně důvěryhodné, nebylo třeba dalšího dokazování ani ve správním řízení, skutkový stav byl dostatečně zjištěn a na tomto základě bylo možno zjištěném jednání subsumovat pod shora uvedenou skutkovou podstatu přestupku.

[16] Námitku, že správní orgány nesprávně neakceptovaly plnou moc žalobce pro zmocněnce JUDr. A. N., shledal soud jako nedůvodnou. Soud se ztotožňuje s argumentací správních orgánů a doplňuje ji následujícím.

[17] V souzené věci došlo ze strany žalobce ke zneužití práva na zastoupení a úmyslem žalobce nebylo nechat se zastupovat a nechat si poskytnout pomoc, včetně právní pomoci, ze strany JUDr. A. N. s doručovací adresou ve Vietnamu. Svou motivaci, proč si žalobce zvolil zástupce právě z této země, sám žalobce nijak nevysvětluje ani v jednom ze svých podání správním orgánům ani soudu. Nelze opomenout to, že podle § 20 odst. 1 zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (stejně jako v době od spáchání přestupku), *přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie*. Plná moc zástupce s adresou ve Vietnamu byla doručena správním orgánům poštou ze Šumperka, stejně jako další podání zástupce. Zástupce žalobce se k žádnému jednání se správním orgánem I. stupně sám nedostavil, podle spisu správní orgán nijak sám telefonicky nekontaktoval. V žádném podání není uvedena další identifikace či adresa zástupce, podle které by jej bylo možné dohledat a ověřit jeho existenci. Výběr zástupce s adresou ve Vietnamu, jakkoli neobvyklý, nemusí nutně sám o sobě znamenat zneužití práva. Avšak v souzené věci při posouzení všech jejích okolností k tomuto závěru vede. Pokud by měl žalobce skutečný zájem na projednání přestupku, zvolil by si jiného zástupce. Dalším konkrétním důvodem použití institutu zneužití práva je ten, že existence osoby zástupce nebyla potvrzena ani z evidence obyvatel České republiky (a zástupce má české jméno a příjmení), jeho existence nebyla doložena ani ze zdrojů mimo Českou republiku. Shrnuto, lze dovodit, že žádný z úkonů, ve kterých spočívá činnost zástupce, nikdy zmocněnec ve skutečnosti nevykonával.

[18] Správní orgán je oprávněn posuzovat existenci a platnost úkonů, mezi něž patří plná moc, i když jde o soukromoprávní úkony. Jasná a pevná hranice mezi úkony soukromoprávními a veřejnoprávními neexistuje a procesní řády ve veřejném právu odkazují na ustanovení občanského zákoníku o plné moci a používají je. Toto pojetí dosvědčuje i judikatura. Například podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2010, čj. 7 Afs 130/2009-200 (všechny zde citované rozsudky jsou publikovány na www.nssoud.cz), *k soukromoprávní absolutní neplatnosti úkonů, jež mají být základem daňové povinnosti, jsou všechny orgány veřejné moci povinny přihlédnout z úřední povinnosti v kterékoli fázi řízení*. Nebo podle rozsudku téhož soudu ze dne 22. 8. 2007, čj. 2 As 88/2006-56, *požadavek, aby právní úkon, má-li mít právní účinky, byl učiněn svobodně, je obecné pravidlo soukromého práva platné zásadně i v právu veřejném*. Soud proto konstatuje, že shledává, shodně se správními orgány, jako legitimní jejich oprávnění posuzovat, zda úkon v řízení (zde zvolení zmocněnce a adresou ve Vietnamu) naplňuje znaky zneužití práva. A právě účinkem konstatování o zneužití práva je shledání tohoto úkonu jako absolutně neplatného (srov. Zdeněk Pulkrábek: Zákaz zneužití práv v rozporu s jeho účelem. Eurolex Bohemia, Praha 2007, např. str. 124, 62-63). Zdejší soud již rozhodoval za použití principu zákazu zneužití práva např. ve věcech 76 A 3/2011, resp. 72 Ad 17/2011 (rozsudky krajských soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz v sekci Judikatura správních soudů anebo na žádost podle zákona č. 106/1999 Sb.).

[19] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, čj. 1 As 27/2011-81, jde u zneužití práva o institut, který je nutno používat výjimečně. Soud souhlasí s tím, že při shledání zneužití práva správním orgánem či soudem jde o velmi významný zásah do práv jednotlivce. A právě nakládání s institutem zastoupení v souzené věci výjimečné je a je do značné míry modelové, velice se podobající věci, kterou rozhodl pod čj. 1 As 27/2011-81 Nejvyšší správní soud citovaným rozsudkem, na který pro stručnost zdejší soud odkazuje. Nadto v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud deklaruje i právo státu na spravedlivý proces, s čímž se zdejší soud v souzené věci v této otázce ztotožňuje.

[20] Soud se ztotožňuje i s úvahou žalovaného, že na zvolení zástupce, který svou funkci nemůže vykonávat, je nutno dívat se tak, že si žalobce nezvolil žádného zmocněnce. S takovou úvahou soud souhlasí potud, pokud je prokázáno a v rozhodnutí odůvodněno, proč zmocněnec nemůže svou funkci vykonávat, ovšem taková úvaha musí být vždy spojena s aplikací institutu zneužití práva či jinou obdobnou úvahou, jako je ta o obcházení zákona, dissimulaci apod. Pro úplnost soud konstatuje, že použití dobrých mravů není ve správním právu zakotveno v zákoně ani se spojením dobrých mravů a správního práva příliš nezabývá judikatura, avšak je nutno konstatovat jednak to, že v některých doktrínách je neurčitý právní pojem „dobré mravy“ spojen právě s institutem zneužití práva. A již podle letitého rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (Boh.adm. 4488) „*veřejný pokoj a řád znamená jednak souhrn právních norem a norem etických a společenských, jichž zachování podle dočasně panujících obecných názorů je podmínkou klidného a spořádaného soužití, jednak stav společnosti oněm normám*

odpovídající“ (srov. citaci v učebnici prof. Jiřího Hoetzela: Československé správní právo. 2. přepracované vydání. Praha 1937, s. 21).

[21] Další námitku žalobce, že nebyl seznámen s podklady rozhodnutí, neshledal soud jako důvodnou. Žalobce měl možnost se podle výše popsanych zjištění seznámit s podklady rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně. U správního orgánu I. stupně prohlášení, že se seznámil se všemi podklady rozhodnutí, žalobce podepsal v protokole ze dne 30. 6. 2010. Žalovaný výzvu k případnému seznámení se s podklady rozhodnutí doručil žalobci tím, že zásilka byla vložena do poštovní schránky dne 30. 11. 2010. Žalobce až doposud nenamítal, že by nebyla doručena a že požádal o zneplatnění doručení. K námitce, že neměl možnost se seznámit s podklady týkajícími se odmítnutí plné moci pro JUDr. A. N. (zjištění z evidence obyvatel a od konzulárního úřadu) soud konstatuje, že je nedůvodné, neboť k seznámení byl žalobce řádně vyzván.

[22] Nedůvodnou shledal soud námitku, že žalobce nebyl řádně předvolán na jednání konané dne 30. 6. 2010, za situace, kdy se k němu dostavil a proběhlo v jeho přítomnosti.

[23] Jako lichou shledal soud námitku, že žalobci bylo oznámeno zahájení řízení o přestupku až po provedeném ústním jednání dne 30. 6. 2010. Obecně by takto pozdě zahájené řízení mohlo být pochybením, které může mít i vliv na zákonnost rozhodnutí o přestupku a jemu předcházejícího řízení. Avšak v souzené věci vzhledem k veškerým okolnostem se soud ztotožňuje s argumentací správních orgánů a tím, že práva žalobce tímto nebyla zkrácena. Žalobce byl vyrozuměn o tom, že bude jeho přestupek projednáván v předvolání, které osobně převzal. Popis skutku, který byl kladen žalobci za vinu sice nebyl popsán přesně slovy, která měl pronést, avšak popis jednání místem, dobou a způsobem spáchání („urazil na cti J. S.“) vedly nepochybně k tomu, že žalobce byl srozuměn, o jaké jednání se jedná. Žalobce v průběhu celého sporu nepopíral, že by k setkání a výměně názorů v daném čase a místě došlo, pouze nesouhlasil s tím, že použil urážlivé výroky.

[24] Jako nedůvodnou shledal soud i námitku žalobce, že správní orgány upřely žalobci možnost doplnit návrhy na dokazování anebo vyjádřit se k věci po jednání dne 30. 6. 2010. Zde žalobce sdělil, že se ve věci písemně vyjádří do 15 dnů, ale žádné vyjádření v této lhůtě neposkytl. Rozhodnutí o přestupku bylo vydáno dne 27. 7. 2010. Na veškerá další vyjádření reaguje napadené rozhodnutí, nezůstala tedy bez povšimnutí.

[25] K námitce žalobce, že správní orgány neuznaly omluvu žalobce na jednání dne 10. 6. 2010, soud konstatuje, že ji neuznal a ztotožnil se s argumentací správních orgánů i vzhledem k dále uvedenému a tomu, že dále v průběhu řízení žalobce nevznášel dostatečné a věrohodné argumenty pro omluvy a protože neuznáním omluv žalobce nebyl zkrácen na svých právech. Projednání přestupku proběhlo dne 30. 6. 2010 a žalobce byl tomuto jednání přítomen, předestřel správnímu orgánu I. stupně svou verzi skutkového děje, převzal kopii protokolu z jednání 10. 6. 2010, měl možnost klást dotazy dvěma svědkyním, vyjádřil se k jejich

výpovědím a měl možnost podle svého písemného prohlášení v protokolu seznámit se se všemi podklady rozhodnutí.

[26] Námitku, že oznámení přestupku bylo hodnoceno jako důkaz, neshledal soud jako důvodnou. Tvzení, že správní orgány toto oznámení Policie ČR o přestupku vzaly jako důkaz, se nezakládá na pravdě. V žalobou napadeném rozhodnutí o odvolání nic takového uvedeno není a v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 26. 7. 2010 je naopak (od tvrzení žalobce) výslovně uvedeno na straně 5 v prvním odstavci, že jednání žalobce bylo prokázáno svědeckými výpověďmi navrhovatele a svědkyň.

[27] Námitku o to, že nebylo řádně zahájeno správní řízení a žalobce nevěděl, o jakém skutku se bude 30. 6. 2010 jednat, soud shledal jako nedůvodnou a ztotožnil se s právními závěry správních orgánů. Již v předvolání ze dne 6. 5. 2010 bylo zcela jasně a podrobně popsáno, o jakém skutku se bude jednat. Toto předvolání žalobce podle doručky obdržel osobně do vlastních rukou dne 10. 5. 2010 a reagoval na něj *žádostí o přeložení termínu*. Nadto podle úředního záznamu ze dne 9. 6. 2010 sdělil správní orgán I. stupně žalobci, že jsou již předvolány obě shora jmenované svědkyně. Totožné údaje byly uvedeny v předvolání ze dne 10. 6. 2010. Ve zbylém se soud ztotožňuje s argumentací žalovaného.

[28] Soud neshledal jako důvodnou na námitku podjatosti, protože ve skutečnosti žalobce brojí proti samotnému řízení a rozhodování ve věci, a nevznáší žádné důvody podjatosti. Protokol ze dne 30. 6. 2010 žalobce podepsal pod větou, kde je uvedeno, že byl seznámen se všemi podklady rozhodnutí, nenavrhuje provedení dalších důkazů ani výslech dalších svědků. Ručně je v závěru listiny uvedeno, že *obviněný přebírá také oznámení přestupku*. Pod tím je opětovně uveden podpis žalobce. Pokud žalobce nesouhlasil se zněním protokolu, mohl proti jeho obsahu podat stížnost - podle § 18 odst. 4 správního řádu *jiné osoby, jichž se obsah protokolu přímo dotýká, mohou bezprostředně po seznámení s protokolem podat stížnost (§ 175) proti jeho obsahu*. To se však v souzené věci nestalo.

[29] Námitka žalobce o tom, že měl být k doplnění odvolání vyzván podle § 37 odst. 3 správního řádu, a nikoliv podle § 39 odst. 1 správního řádu, není důvodná. Obsahem této písemnosti byla řádná výzva k doplnění odvolání s jasným určením lhůty a uvedení § 39 odst. 1 namísto § 37 odst. 3 nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení. Nadto se žalobce proti tomuto usnesení neodvolal.

[30] S ohledem na výše uvedenou argumentaci týkající se plné moci JUDr. N. soud konstatuje, že správní orgány doručovaly písemnosti žalobci správně.

[31] Žalobce namítal, že převzal výzvu žalovaného k seznámení se s podklady rozhodnutí ze dne 15. 11. 2010 až dne 29. 11. 2010. Podle doručky však tato výzva byla vhozena do schránky 30. 11. 2010 a již 18. 11. 2010 byl žalobce vyzván k jejímu vyzvednutí. Pokud žalobce doručil doplnění odvolání žalovanému až 14. 12. 2010, bylo to po marném uplynutí lhůty stanovené žalovaným k doplnění

odvolání a podle spisu po vydání napadeného rozhodnutí (rozhodnutí bylo vypraveno 7. 12. 2010 a již 8. 12. 2010 doručeno navrhovateli). Právo podle § 36 odst. 3 správního řádu je žalobcovým právem, nikoliv povinností. Žalobce byl vyzván včas k tomu, aby toto právo mohl uplatnit. Řízení o žádost žalobce o stanovení nového termínu pro seznámení se s podklady rozhodnutí bylo zastaveno a odvolání proti usnesení o zastavení řízení bylo zamítnuto rozhodnutím Ministerstvem vnitra dne 22. 3. 2011, protože jediná písemnost, která přibyla do správního spisu v odvolacím řízení, bylo sdělení Ministerstva vnitra o výskytu JUDr. A. N. v evidenci obyvatel a nebyla nijak v rozhodování využita. Proto se zdejší soud ztotožňuje s uvedeným právním názorem, že žalovaný nepochybil, když s touto písemností žalobce neseznámil, přičemž se všemi ostatními podklady rozhodnutí žalobce seznámen byl a reagoval na ně svými vyjádřeními a opravnými prostředky, jak již bylo uvedeno výše.

[32] Z výše uvedených důvodů krajský soud k žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[33] Vzhledem k tomu, že soud rozhodl věc meritorně přednostně, nerozhodoval již o návrhu na odkladný účinek, neboť to již pozbylo smyslu.

[34] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žalovaný žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 16. 6. 2014

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně